

Pan Vladimír Zlámal – Životopis

Pan Vladimír Zlámal se narodil 22. února 1942 v Praze, kde žil s rodiči v bytě na Karlově náměstí. Jeho rodiče pocházeli z Litovelska, kde žila téměř celá jeho širší rodina. Dědeček pana Vladimíra, Alois Knajbl, byl dokonce v meziválečných letech (1923-1928) starostou města Litovel. Pravidelně sem s maminkou jezdil hlavně v létě, protože měla jako učitelka prázdniny. Strávil tu mimo jiné i konec druhé světové války na jaře 1945. Z té doby má asi nejstarší vzpomínku: jako tříletý chlapeček skákal v kuchyni na pohovce, když najednou vešli dovnitř ruští vojáci. Jako malý chlapec tomu nerozuměl a velmi se bál.

Rodina pana Vladimíra vlastnila na Litovelsku rozsáhlé zemědělské statky. V očích komunistického režimu byli považováni za tzv. kulaky – tedy soukromé rolníky, které režim označoval za třídní nepřátele. Právě kvůli své „nepohodlnosti“ byli tři členové rodiny po určitou dobu věznění nebo zcela vyhnáni ze svých hospodářství. Maminka pana Zlámala navíc vlastnila několik akcií v místním cukrovaru, kterých se však v prosinci 1948 musela vzdát v důsledku změn způsobených komunistickým převratem (tzv. únorem 1948) a následnou vlnou znárodnování, jež měla za cíl likvidaci soukromého vlastnictví.

Na dětství v Praze vzpomíná dobře, ačkoliv nelehké období v 50. letech zasáhlo i jeho rodinu. Otec pana Vladimíra pracoval v bankovníctví, což zejména po měnové reformě z 1. června 1953 (kdy stát skokově snížil hodnotu úspor obyvatel) nebyla zrovna bezpečná a lukrativní oblast zaměstnání. Dle slov pana Zlámala však on tuto těžší situaci jako dítě nijak nepociťoval.

Otec pana Vladimíra chtěl, aby šel studovat strojírenství, ale po dvou letech studium ukončil. Začal pracovat ve Výzkumném ústavu chemického zařízení, odkud se přes známého dostal ke geologům, kde nastoupil jako matematik-analytik. Náplní jeho práce byly mimo jiné výpočty ložisek vápenců a podobných surovin pro těžbu. V tomto zaměstnání strávil celý svůj pracovní život. Díky této pracovní pozici se např. vyhnul i povolání do armády poté, co předložil dopis od nadřízeného – o jeho obsahu se však sám nikdy nedozvěděl.

V období pražského jara roku 1968, tedy období reformy a pokusu o uvolnění komunistického režimu, se rodina dokonce podívala na dovolenou do Itálie. Pan Vladimír vzpomíná, jak jim mnoho Italů vyjadřovalo podporu a věřilo, že Československo je opět na cestě k lepším zítřkům. Po návratu je však čekalo rozčarování, protože přišla sovětská okupace. Události srpna 1968, kdy do Československa vtrhla vojska Varšavské smlouvy a započalo období normalizace (tvrdé politické konsolidace a potlačování svobod), má dodnes barvitě v paměti. V noci z 20. na 21. srpna šel zrovna domů z práce, když nad hlavou slyšel zvuky vojenských letadel. V následujících dnech se s manželkou několikrát procházeli ulicemi Prahy, kde pozorovali menší či větší incidenty mezi civilisty a sovětskými vojáky. Dvakrát byl dokonce svědkem střelby v ulicích. Při jednom z incidentů byla dokonce prostřelena okna jejich bytu.

Život za normalizace pro rodinu naštěstí nebyl nijak tragický. Manželé Zlámalovi si udrželi svá zaměstnání a společně vychovali tři syny. Někteří známí se podle slov pana Vladimíra prostě „vytratil“ - až po pádu komunistického režimu, když je znovu potkal v ulicích Prahy, se dozvěděl, že emigrovali. Také události 17. listopadu 1989, které odstartovaly Sametovou revoluci, má pan Vladimír v paměti. Ten den se se svým nejmladším synem vydal na Albertov, kde se připojili k rostoucímu průvodu studentů, odkud pokračovali s davem až na Národní třídu. Ve zmatku ztratil

syna a rozhodl se vrátit domů v naději, že tam syn už bude. Naštěstí se celá rodina shledala a nikomu se nic nestalo, i když to v jednu chvíli vypadalo vážně, protože zůstali obklíčeni v jedné z ulic, kde byl průvod zastaven.

Následujících 21 let po Sametové revoluci prožil pokojně v Praze. Nicméně v roce 2010 se rozhodl vrátit na Litovelsko, kde žijí i jeho synové s rodinami. V těchto dnech si nejraději užívá chvílky s rodinou, a především s vnoučaty.